

lade fremfor Kaffe. Saa siger det ærede Medlem, at jeg beskatter i Virkeligheden Kaffen og Teen, jeg undtager den jo ikke ved Restaurationsskatten. Nej, det gør jeg ikke, for det første, fordi det er umuligt af skattetekniske Grunde, og dernæst, fordi der heller ikke er Spor af Grund til det. Det ærede Medlems rørende lille Billede af den fattige Sypige, der haster ind paa Restaurationen for at drikke sin Kop Kaffe og spise sit Margarinebrød, passer slet ikke. De fattige Kvinder, som netop er nogle af dem, der har det største Forbrug af Kaffe, laver virkelig deres Kaffe selv hjemme. Det vilde være alt for dyrt baade med og uden Skat, hvis de skulde nyde den paa Restauration. Og hvad Margarinebrødet angaar, tror jeg ogsaa, de er i Stand til at frembringe det hjemme. Den Slags Solstraalefortællinger kommer man nu ingen Vegne med. Jeg tror hverken det ærede Medlem eller jeg kommer særdeles meget paa Restauration, men det ærede Medlem kigger dog en Gang imellem derind, og han vil da efter Teatertid se, hvem der fylder de københavnske Restauranter. Det er for den langt overvejende Del den velhavende Mellestand, som rigtigt og naturligt er. De skal ikke straffes, fordi de gaar ind og spiser en varm Ret og drikker et Glas Vin og maa ske en Likør eller Whisky bagefter. Jeg misunder dem det ikke. Men Luksus er det i Stedet for at gaa hjem og drikke en Kop Te og spise et Stykke Smørrebrød. Det kan man ikke benægte.

Til sidst kom det ærede Medlem ind paa nogle Betragtninger om Oppositionens Stilling og sagde, at det var ikke Oppositionens Sag at stille Skatteforslag. Nej, det indrømmer jeg fuldstændig, men det diskulperer ikke det ærede Medlem og hans Parti, de to Oppositionspartier i det hele taget, fra den Anklage, jeg har rettet mod dem: at de har søgt at umuliggøre Statshusholdningen ved at nægte Skatter, der var ganske nødvendige til dens Opretholdelse, uden at kunne angive — dermed mener jeg ikke indleverede udarbejdede Forslag, men blot en almindelig Angivelse af, hvor de da mente, det var muligt at faa Skatterne frem. Det ærede Medlem har jo selv mere end en Gang erklæret — det gjorde han i alt Fald som Finansminister —, at Formue- og Indkomstskatten var naaet til en saadan Højde, at den ikke kunde spændes højere, og det at nægte Skatter, som er nødvendige til Statshusholdningen, uden at kunne give nogen praktikabel Anvisning, selv ikke i alminde-

lige Udtryk, paa, hvor Pengene da skal tages fra, og samtidig med at man Gang paa Gang stemmer for at sætte Udgifterne op i en langt højere Grad, end Statskassen kan taale det — saaledes som man f. Eks. har gjort med Hensyn til Aldersrenteforslaget og de andre Forslag, jeg har nævnt i denne Forbindelse —, det kalder jeg ikke at handle med Ansvarsbevidsthed overfor Statsfinanserne. Det ærede Medlem nævnte, at han som Finansminister havde gennemført en Række Skatteforslag med alle Partiers Støtte. Jeg skal fortælle det ærede Medlem, hvorfor han kunde gøre det. Det kunde han gøre, fordi han stod overfor en loyal Opposition, der havde den fulde Ansvarsbevidsthed overfor Statsfinanserne. Denne Opposition misbilligede ikke saa lidt i det ærede Medlems Skatte-love. Venstre kunde snarere under de daværende Forhold gaa ind paa de høje Skattesatser for Formue- og Indkomst, men jeg tror, at det var meget vanskeligt for det konservative Folkeparti at gøre det, og der var Ting i disse Skatte-love, som ogsaa var Venstre særdeles meget imod. Hvorfor ansaa vi det da for nødvendigt trods alt at tale os til Rette og til syvende og sidst stemme for Forslaget? Fordi vi saa, at de var nødvendige, at Statskassen skulde have de Indtægter; og det, at det var en radikal Minister, der krævede dem, var ikke for os tilstrækkeligt til at nægte dem, naar vi ansaa dem for nødvendige. Det glæder mig, at det ærede Medlem selv har gjort opmærksom paa denne fundamentale Forskel paa den tidligere Opposition og den nuværende. Derfor — det er noget, som jeg tidt har haft Lejlighed til at tænke paa, naar jeg ser paa den Maade, hvorpaa Oppositionen nu drives, idet jeg dog ikke hermed sigter til det ærede Medlem, hvis Opposition altid har været holdt indenfor sømmelige Former — siger jeg til mig selv: Den Opposition, der var i de 7 Krigs-aar, havde jo nok den Fejl, at den var alt for skikkelig, det tror jeg, man kan sige, men det var ingen Fejl af den Opposition, at den havde Ansvarfølelse overfor Statsfinanserne, selv om det var Modpartiet, der styrede disse Finanser.

Det ærede Medlem spurgte om, hvor i Grunden det ideelle Formaal laa i den Skattepolitik, Regeringen driver. Det skal jeg svare ganske kort paa. Der ligger ideelle Formaal bag denne Skattepolitik. Jeg ved ikke, om ikke det ærede Medlem f. Eks. vil mene, at det er et ideelt Formaal at opretholde og udvikle den sociale